Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2011, sen. zn. 29 NSČR 13/2009, ECLI:CZ:NS:2011:29.NSCR.13.2009.1

Číslo: 111/2011

Právní věta:

I. Je vyloučeno činit vůči dlužníku závěr směřující k posouzení subjektivní přípustnosti jeho návrhu na povolení oddlužení prostřednictvím úvah o podnikatelské povaze jeho závazků (dluhů) dříve, než insolvenční soud splní povinnost vyzvat dlužníka k doložení řádného seznamu závazků opatřeného prohlášením ve smyslu § 104 odst. 4 insolvenčního zákona.

II. Tvrzení dlužníka o jeho majetku v insolvenčním návrhu spojeném s návrhem na povolení oddlužení nenahrazuje seznam majetku ve smyslu § 104 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona, opatřený prohlášením ve smyslu § 104 odst. 4 insolvenčního zákona, byť by takový seznam majetku měl jen podobu sdělení, že dlužník žádný majetek nemá.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.03.2011

Spisová značka: 29 NSCR 13/2009

Číslo rozhodnutí: 111

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvence, Oddlužení

Předpisy: § 104 IZ ve znění do 31.12.2008
§ 389 odst. 1 IZ ve znění do 31.12.2008
§ 390 odst. 3 IZ ve znění do 31.12.2008
§ 392 odst. 1 IZ ve znění do 31.12.2008
§ 393 IZ ve znění do 31.12.2008
§ 395 IZ ve znění do 31.12.2008

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením ze dne 5. 2. 2008 K r a j s k ý s o u d v Plzni (dále též jen „insolvenční soud“) zjistil na základě insolvenčního návrhu dlužníka V. H. úpadek dlužníka (bod I. výroku), zamítl dlužníkův návrh na povolení oddlužení (bod II. výroku), ustanovil insolvenčního správce (bod III. výroku), určil, kdy nastávají účinky rozhodnutí o úpadku (bod IV. výroku), prohlásil konkurs na majetek dlužníka (bod V. výroku) a určil, že konkurs bude projednáván jako nepatrný (bod VI. výroku).

Insolvenční soud – poté, co uzavřel, že dlužník je ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – v úpadku ve formě platební neschopnosti, posuzoval dlužníkův návrh na povolení oddlužení, vycházeje z ustanovení § 389 odst. 1, § 395 odst. 1 písm. a) a § 396 insolvenčního zákona.

Přitom uvedl, že právní úprava oddlužení je určena osobám, které nejsou podnikateli, a oddlužením by měly být řešeny pouze závazky dlužníka, které nepochází z jeho podnikatelské činnosti. Dodal, že dlužníku, jenž by chtěl dosáhnout oddlužení k vyřešení (i) závazků z předchozí podnikatelské činnosti, bude jeho návrh na povolení oddlužení zamítnut s odkazem na nepoctivý záměr ve smyslu § 395 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona.

S poukazem na pohledávky věřitelů V. S., VZP ČR, A., s. r. o., LPP, OFO, ZP MA, J. U. a O. Z., jež měl za vzešlé z podnikatelské činnosti dlužníka, pak insolvenční soud zamítl návrh na povolení oddlužení podle § 395 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona.

K odvolání dlužníka V r c h n í s o u d v Praze usnesením ze dne 13. 3. 2008 změnil usnesení insolvenčního soudu v bodě II. výroku tak, že návrh na povolení oddlužení odmítl.

Odvolací soud – vycházeje z ustanovení § 389 odst. 1 insolvenčního zákona – přitakal závěrům insolvenčního soudu potud, že účelu sledovanému úpravou obsaženou v označeném ustanovení odpovídá výklad, podle nějž se může oddlužení úspěšně domáhat jen taková fyzická či právnická osoba, která není zákonem považována za podnikatele, a která zároveň nemá závazky (dluhy) vzešlé z podnikání. Z toho podle odvolacího soudu plyne, že řešení úpadku či hrozícího úpadku oddlužením je zapovězeno jak dlužníku, na nějž se podle norem hmotného práva stále pohlíží jako na podnikatele (srov. např. § 2 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku), a to i kdyby v době podání návrhu na povolení oddlužení již fakticky nepodnikal a ani neměl žádné dluhy z podnikání, tak i dlužníku, který již svou podnikatelskou činnost formálně ukončil (např. tím, že živnostenský úřad na jeho žádost zrušil živnostenské oprávnění postupem dle § 58 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání /živnostenského zákona/), má však dluhy z podnikání. Takovými dluhy je třeba rozumět i závazky z podnikání, jež dlužník nenabyl vlastní podnikatelskou činností.

Odtud odvolací soud dovodil, že nepřípustným je oddlužení i v případě dlužníka, který podnikatelem není ani jím nikdy nebyl, leč má dluhy z podnikání jiné osoby, jež nabyl na základě svého dispozitivního právního úkonu (např. jím uzavřené smlouvy o prodeji podniku), jímž se dobrovolně ocitl v postavení osoby, jež má dluhy z podnikání, a nese tak všechna rizika z toho plynoucí, včetně nepřípustnosti oddlužení.

Takové důsledky by zřejmě nebylo možno dovodit jen ve vztahu k závazkům z podnikání, jež dlužník nabyl děděním.

Pro konkrétní věc pak podle odvolacího soudu z listinných příloh dlužníkova návrhu na povolení oddlužení vyplývá, že ačkoliv již není podnikatelem, závazky, jež v návrhu uvedl, tvoří i závazky vzešlé z jeho předchozí podnikatelské činnosti, a tato skutková zjištění soudu prvního stupně dlužník v odvolání nikterak nezpochybnil. Na základě shora uvedených úvah tak nelze dospět k jinému závěru, než že ve smyslu § 389 odst. 1 insolvenčního zákona není dlužník osobou, jež by byla oprávněna domáhat se řešení svého úpadku oddlužením. Takové zjištění však nezakládá důvod pro závěr o nepoctivém záměru dlužníka opodstatňujícím zamítnutí návrhu dle § 395 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, jak dovodil insolvenční soud, ale musí vést k odmítnutí návrhu na povolení oddlužení dle § 390 odst. 3 insolvenčního zákona.

Dlužník podal proti usnesení odvolacího soudu dovolání, namítaje, že jsou dány dovolací důvody uvedené v § 241a odst. 2 a 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, tedy že řízení je

postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (odstavec 2 písm. a/), že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odstavec 2 písm. b/) a že vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování (odstavec 3) a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Konkrétně dovolatel namítá:

K dovolacímu důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., že:

> *1) Nebyly splněny předpoklady pro odmítnutí návrhu na povolení oddlužení, ve smyslu ustanovení § 390 odst. 3 insolvenčního zákona, když v době podání návrhu na povolení oddlužení již dlužník několik let (od roku 2005) nebyl podnikatelem. Soudy měly zkoumat, zda jsou ve smyslu § 395 insolvenčního zákona důvody návrh na povolení oddlužení zamítnout, přičemž dlužník míní, že ani takové důvody nejsou dány.*
>
> *2) Skutečnost, že v návrhu na povolení oddlužení uvedl i závazky z předchozí podnikatelské činnosti, nezakládá důvod pro závěr o jeho nepoctivém záměru a je splněn i předpoklad, že nezajištění věřitelé obdrží při oddlužení alespoň 30 % svých pohledávek.*
>
> *3) Soudy prvního stupně připouštějí oddlužení i za situace, kdy dluhy z ukončené podnikatelské činnosti představují tzv. nepatrnou část nezajištěných závazků. U dovolatele činí závazky (dluhy) z ukončených podnikatelských vztahů přibližně 9 % přihlášených závazků (pohledávek).*
>
> *4) Rozlišování závazků – bez opory v zákoně – na podnikatelské a nepodnikatelské zakládá nerovné zacházení a výklad odvolacího soudu jde mimo rámec insolvenčního zákona a je v rozporu s jeho účelem.*
>
> *5) Věřitelé by neměli být připraveni o možnost sami rozhodnout, že umožní schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře.*

K dovolacímu důvodu dle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř., že:

> *Zamýšlel-li insolvenční soud posoudit věc jinak než podle dlužníkova názoru, měl jej vyzvat k doplnění vylíčení rozhodujících skutečností postupem podle § 118a o. s. ř.; nápravu v tomto ohledu nezjednal ani odvolací soud.*

K dovolacímu důvodu dle § 241a odst. 3 o. s. ř., že:

> *Oporu v provedeném dokazování nemá skutkové zjištění soudů, že vyjmenované dlužníkovy závazky pocházejí z jeho podnikatelské činnosti.*

Dovolatel současně připouští, že část závazků (tvořící přibližně 9 % přihlášených pohledávek) vznikla při jeho podnikání. V té souvislosti (ve vazbě na výše popisovanou praxi insolvenčních soudů) klade dovolatel otázku, co je tzv. nepatrnou částí nezajištěných závazků.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Pro rozhodnutí vydaná v insolvenčním řízení jsou ustanovení občanského soudního řádu o

přípustnosti dovolání přiměřeně aplikovatelná dle § 7 odst. 1 insolvenčního zákona.

S přihlédnutím k době vydání dovoláním napadeného usnesení (13. 3. 2008) se rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (ve znění účinném do 30. 6. 2009) podává z bodu 12., části první, článku II. zákona č. 7/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Insolvenční zákon je na danou věc uplatnitelný ve znění účinném do 31. 12. 2008 (tj. naposledy ve znění zákona č. 362/2007 Sb.).

Dovolání je přípustné podle ustanovení § 238a odst. 1 písm. a) o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř.

K dovolací argumentaci uvádí Nejvyšší soud následující:

K dovolacímu důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.:

Závěr, podle kterého návrh na povolení oddlužení podaný dlužníkem, jenž nesplňuje podmínku formulovanou v § 389 odst. 1 insolvenčního zákona (slovy „dlužník, který není podnikatelem“), je nutno odmítnout podle § 390 odst. 3 insolvenčního zákona jako podaný někým, kdo k tomu nebyl oprávněn, se podává např. již z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2009, sen. zn. 29 NSČR 3/2009, uveřejněného pod číslem 79/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále též jen „R 79/2009“). Toto rozhodnutí i další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže jsou veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu.

Výklad spojení dlužník, „který není podnikatelem“, v § 389 odst. 1 insolvenčního zákona podal Nejvyšší soud rovněž v R 79/2009, ve kterém uzavřel, že dlužníkem, „který není podnikatelem“, se ve smyslu ustanovení § 389 odst. 1 insolvenčního zákona rozumí taková fyzická nebo právnická osoba, která není zákonem považována za podnikatele a současně nemá závazky (dluhy) vzešlé z jejího podnikání. Tamtéž dodal, že to, zda existuje rozumný důvod nepokládat při rozhodování o návrhu na povolení oddlužení nebo při rozhodování o tom, zda se oddlužení schvaluje, za překážku bránící uplatnění institutu oddlužení neuhrazený dluh z dlužníkova dřívějšího podnikání, insolvenční soud uváží vždy především s přihlédnutím k:

– době vzniku konkrétního dlužníkova závazku (dluhu) z podnikání,

– době ukončení dlužníkova podnikání,

– četnosti neuhrazených dlužníkových závazků (dluhů) z podnikání,

– výši konkrétního dlužníkova závazku (dluhu) z podnikání v porovnání s celkovou výší všech dlužníkových závazků a

– tomu, zda věřitel, o jehož pohledávku jde, je srozuměn s tím, že tato pohledávka bude podrobena režimu oddlužení.

V usnesení ze dne 23. 2. 2011, sen. zn. 29 NSČR 9/2009, Nejvyšší soud k řečenému dále doplnil, že podmínka, že dlužník nemá dluhy z podnikání, je pro účely posouzení, zda návrh na povolení oddlužení podala k tomu oprávněná osoba (ve smyslu § 389 odst. 1 a § 390 odst. 3 insolvenčního zákona), splněna i tehdy, jestliže návrh na povolení oddlužení podal dlužník, který nebyl a není podnikatelem a který svým majetkem pouze zajistil (např. jako směnečný rukojmí) dluh jiné osoby z jejího podnikání.

Dovolací námitka, že návrh na povolení oddlužení neměl být odmítnut již proto, že v době jeho podání již dlužník několik let (od roku 2005) nebyl podnikatelem (ač měl dále dluhy z podnikání), ve

světle závěrů obsažených v R 79/2009 neobstojí, stejně jako výhrada, podle níž rozlišování závazků na podnikatelské a nepodnikatelské zakládá nerovné zacházení a výklad odvolacího soudu jde mimo rámec insolvenčního zákona a je v rozporu s jeho účelem.

K dovolací námitce, podle níž insolvenční soudy připouštějí oddlužení i tehdy, představují-li dluhy z podnikání nepatrnou část nezajištěných závazků, Nejvyšší soud uvádí, že podstatou institutu oddlužení v českém úpadkovém právu ve vazbě na strukturu rozhodování insolvenčního soudu o oddlužení (usnesení insolvenčního soudu o tom, zda oddlužení povolí, a o tom, zda je schválí) se zevrubně zabýval již v usnesení ze dne 29. 9. 2010, sen. zn. 29 NSČR 6/2008, na něž v podrobnostech odkazuje a které bylo na jednání občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2011 schváleno k uveřejnění ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek. Tam ve vazbě na časovou osu jednotlivých procesních úkonů vysvětlil, že insolvenčnímu soudu se pro účely rozhodování o „přípustnosti“ oddlužení (o tom, zda oddlužení povolí nebo zda návrh na povolení oddlužení zamítne) v insolvenčním řízení zahájeném na základě insolvenčního návrhu dlužníka zásadně nenabízí jiná cesta, než čerpat údaje o skutečnostech ve smyslu § 395 insolvenčního zákona z tvrzení dlužníka zahrnutých v návrhu na povolení oddlužení (jehož obsahové náležitosti předepisuje § 391 odst. 1 insolvenčního zákona) sepsaném na předepsaném formuláři a v povinných přílohách návrhu na povolení oddlužení, především v seznamu majetku a seznamu závazků dlužníka (srov. § 392 odst. 1 písm. a/ insolvenčního zákona), přičemž při podání návrhu na povolení oddlužení musí tyto seznamy vedle náležitostí předepsaných ustanovením § 104 odst. 2 insolvenčního zákona obsahovat i náležitosti popsané v § 392 odst. 2 insolvenčního zákona.

K tomu lze dodat, že ze stejného zdroje insolvenční soud ze stejných důvodů logicky čerpá (musí čerpat) údaje o skutečnostech rozhodných pro posouzení, zda dlužník je v intencích § 389 odst. 1 insolvenčního zákona osobou oprávněnou k podání návrhu na povolení oddlužení a zda takový návrh není namístě odmítnout podle § 390 odst. 3 insolvenčního zákona jako podaný někým, kdo k tomu nebyl oprávněn.

Má-li dlužník podle vlastních tvrzení obsažených v návrhu na povolení oddlužení sepsaném na předepsaném formuláři a v povinných přílohách návrhu na povolení oddlužení dluhy z podnikání, a neexistuje-li (s přihlédnutím ke kritériím popsaným v R 79/2009) rozumný důvod nepokládat při rozhodování o návrhu na povolení oddlužení takové dluhy za překážku bránící uplatnění institutu oddlužení, pak insolvenční soud nemá jinou možnost než návrh na povolení oddlužení odmítnout.

U přípustného dovolání přihlíží Nejvyšší soud z úřední povinnosti také k vadám, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). Existence takové vady řízení se ve spojení s předchozími úvahami na téma právního posouzení věci podává i z obsahu insolvenčního spisu v této věci.

Insolvenční soud – jak rozebráno výše – je oprávněn dovodit při zkoumání subjektivní přípustnosti oddlužení ve smyslu § 389 odst. 1 insolvenčního zákona pro dlužníka nepříznivé procesní následky již v době rozhodování o návrhu na povolení oddlužení (tím, že návrh na povolení oddlužení odmítne podle § 390 odst. 3 insolvenčního zákona jako podaný někým, kdo k tomu nebyl oprávněn) z údajů obsažených v návrhu na povolení oddlužení a v jeho povinných přílohách. Samozřejmým předpokladem takového procesního postupu však je, že předepisuje-li insolvenční zákon insolvenčnímu soudu, aby tam, kde má příslušné podání vady nebo kde k němu nebyly připojeny předepsané přílohy, přikročil k odstraňování těchto vad tím, že dlužníka (s poučením o možných následcích nečinnosti) vyzve ke zjednání nápravy, nepřijme insolvenční soud rozhodnutí o subjektivní přípustnosti návrhu na povolení oddlužení dříve, než tuto svou poučovací povinnost splní. Jinak řečeno, postrádá-li příslušné podání náležitosti, bez nichž je vyloučeno uvažovat o úspěšnosti podání, a ukládá-li zákon soudu, aby podatele vyzval ke zjednání nápravy, je vyloučeno, aby soud své povinnosti ignoroval a současně z nedostatků podání plynoucích z této své nečinnosti vyvozoval pro

podatele nepříznivé procesní důsledky.

V posuzované věci dlužník podle obsahu insolvenčního spisu nesplnil náležitě povinnost připojit k insolvenčnímu návrhu seznamy předepsané v § 104 odst. 1 písm. a) až c) insolvenčního zákona, včetně seznamu závazků ve smyslu § 104 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona. Jelikož dlužník spojil insolvenční návrh s návrhem na povolení oddlužení, plynula pro něj povinnost předložit seznam majetku a seznam závazků také z ustanovení § 392 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona.

Podepsaný seznam majetku opatřený jeho výslovným prohlášením, že jde o seznam správný a úplný (§ 104 odst. 4 insolvenčního zákona), dlužník nepředložil vůbec. Jakkoliv dlužník v insolvenčním návrhu spojeném s návrhem na povolení oddlužení (ve kterém nejsou body 12. a 13. o jeho majetku vyplněny) pod bodem 21 v rámci vylíčení rozhodujících skutečností osvědčujících jeho úpadek uvedl, že „veškerý majetek mu již byl zabaven exekutorem“, nenahrazuje toto tvrzení příslušný seznam majetku ve smyslu § 104 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, opatřený prohlášením ve smyslu § 104 odst. 4 insolvenčního zákona, byť by takový seznam majetku měl jen podobu sdělení, že dlužník žádný majetek nemá.

K seznamu závazků ve smyslu § 104 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona Nejvyšší soud uvádí, že podle insolvenčního spisu součástí příloh připojených k insolvenčnímu návrhu dlužníka spojenému s návrhem na povolení oddlužení byla sice příloha č. 5 označená jako „seznam závazků, které nelze uspokojit z důvodu insolventnosti“, tato listina však není datována ani podepsána a postrádá prohlášení ve smyslu § 104 odst. 4 insolvenčního zákona.

Nejvyšší soud pak již v usnesení ze dne 20. 5. 2010, sen. zn. 29 NSČR 22/2009, uveřejněném pod číslem 26/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vysvětlil, že dlužník, který předložený seznam majetku, seznam závazků a seznam zaměstnanců neopatří jím podepsaným prohlášením, že jde o seznam správný a úplný (§ 104 odst. 4 insolvenčního zákona), povinnost předložit seznam spolu s insolvenčním návrhem (§ 104 odst. 1 insolvenčního zákona) řádně nesplnil.

Při absenci seznamu majetku a seznamu závazků zákon předepisuje ve vztahu k návrhu na povolení oddlužení postup podle § 393 odst. 1 až 3 insolvenčního zákona, stejně jako v případě, že tyto seznamy nemají předepsané náležitosti (insolvenční soud je povinen vyzvat dlužníka usnesením k připojení požadovaných příloh nebo k doplnění zákonem stanovených náležitostí příloh ve lhůtě, jež nesmí být delší než 7 dnů s tím, že jinak bude návrh na povolení oddlužení odmítnut).

Insolvenční soud v této věci tuto svou povinnost ignoroval a pro dlužníka nepříznivé závěry o subjektivní nepřípustnosti návrhu na povolení oddlužení, založené na „podnikatelském“ charakteru jeho závazků (dluhů), činil z listinných důkazů, jež dlužník připojil k insolvenčnímu návrhu. Stejně pak postupoval odvolací soud.

Z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2009, sen. zn. 29 NSČR 7/2008, uveřejněného pod číslem 91/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, se přitom podává, že u insolvenčního návrhu není povinnost tvrzení insolvenčním navrhovatelem splněna jen tím, že ohledně rozhodných skutečností odkáže na listinný důkaz, který připojí k insolvenčnímu návrhu jako přílohu. Nemůže-li být takový odkaz insolvenčnímu navrhovateli ku prospěchu, nemůže mu jít (co do obsahu oněch listinných důkazů) při úvaze o obsahu jím uplatňovaných tvrzení ani k tíži.

Soudy obou stupňů závěr o tom, že dlužník má dluhy z podnikání, jež jej v rovině subjektivní přípustnosti oddlužení ve smyslu § 389 odst. 1 insolvenčního zákona z oddlužení vylučují, učinily, aniž dlužníku umožnily uplatnit o skutečnostech rozhodných pro závěr, zda je osobou oprávněnou k podání návrhu na povolení oddlužení, tvrzení vlastní, jež se mohou prosadit jako obsah předepsaných seznamů, včetně postižení kritérií (plynoucích především z R 79/2009), jež mohou založit závěr, že

existuje rozumný důvod nepokládat při rozhodování o návrhu na povolení oddlužení nebo při rozhodování o tom, zda se oddlužení schvaluje, za překážku bránící uplatnění institutu oddlužení neuhrazený dluh z dlužníkova dřívějšího podnikání.

Zbývá doplnit, že judikatura obecných soudů se již ustálila v závěru, že je pojmově vyloučeno činit vůči insolvenčnímu navrhovateli další opatření, je-li insolvenční návrh vadný ve smyslu § 128 odst. 1 insolvenčního zákona nebo nejsou-li k němu připojeny přílohy předepsané ustanovením § 128 odst. 2 uvedeného zákona (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 7. 2008, sp. zn. KSUL 44 INS 1893/2008, 1 VSPH 96/2008, 1 VSPH 110/2008, uveřejněné pod číslem 10/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek – dále též jen „R 10/2009“).

Posuzovaná věc se od situace rozebrané v R 10/2009 liší jen potud, že vada spočívající v absenci seznamu majetku a v tom, že seznam závazků nemá předepsané náležitosti, se již nemůže projevit odmítnutím insolvenčního návrhu (rozhodnutí o úpadku, které insolvenční soud vydal, aniž dbal povinnosti postupovat dle § 128 odst. 2 insolvenčního zákona, je již v právní moci). Pro nezhojený nedostatek potažmo nedostatek náležitostí zákonem předepsaných příloh návrhu na povolení oddlužení však závěry obsažené v R 10/2009 platí obdobně.

Jinak řečeno, je vyloučeno činit vůči dlužníku závěr směřující k posouzení subjektivní přípustnosti jeho návrhu na povolení oddlužení prostřednictvím úvah o podnikatelské povaze jeho závazků (dluhů) dříve, než insolvenční soud splní povinnost vyzvat dlužníka k doložení řádného seznamu závazků opatřeného prohlášením ve smyslu § 104 odst. 4 insolvenčního zákona.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí ani rozhodnutí insolvenčního soudu ve světle výše řečeného neobstálo, Nejvyšší soud je, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), zrušil (napadené rozhodnutí zcela a rozhodnutí insolvenčního soudu v dotčených výrocích) a vrátil věc odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 a 3 o. s. ř.).